

[Alfred Jensen.]

vil være opmærksomme herpå både under denne debat og i tiden, der kommer.

Dernæst har jeg en bemærkning til det ærede medlem hr. Lannung. Når jeg knytter bemærkninger til det ærede medlems udtalelser, er det, fordi det ærede medlem hævdede, at der er stivhed på arbejdsmarkedet her i landet: hvis et menneske har lært et fag, så mener han, at han skal blive ved det resten af sit liv; og det ærede medlem anførte, at der går arbejdsløse ét sted, medens der mangler arbejdskraft et andet. Det gav mig anledning til at tage fat på bemærkningerne, og jeg påviste, at der er en ret stor bevægelighed, hvad arbejdskraften angår, både fra sted til sted, fra arbejdsområde til arbejdsområde og fra fag til fag. Jeg er aldeles enig med det ærede medlem hr. Lannung i, at der fremefter vil blive stillet større krav til uddannelsen end nogen sinde før; men det har jo intet at gøre med vurderingen af, hvordan arbejderen stiller sig til uddannelse eller omskoling — hvad man nu vil kalde det — eller hvordan han stiller sig til at tage fat på et andet arbejde. Man kan ikke fremføre vægtige argumenter for at bebrejde de arbejdsløse og arbejderne noget.

Dernæst har jeg en bemærkning til det ærede medlem hr. Thestrup, som sagde, at jeg ikke måtte udlægge hans udtalelser, som jeg havde gjort det i går. Man var ikke modstander af den, skal jeg sige sociale forsorg, vi har her i landet; på dette område ønskede man ingen begrænsning; når man sagde, at nu skulle det være slut med velfærdsstaten, var meningen, at nu skulle der ikke være udvikling i sociallovgivningen, i socialforsorgen; nu var det investeringen, der skulle sættes ind på, nu var det produktionen, der skulle hæves. Hvad det sidste angår, er der vist ingen her i landet, der er uenig med det ærede medlem i, at det drejer sig om at øge investeringen, produktionen og beskæftigelsen. Men det andet spørgsmål, det, jeg var inde på, er: hvordan drager man omsorg for, at de store dele af samfundet, der lider under de mangler, der kan være ved en sådan udvikling, holdes skadesløse? Det er klart, at hvis man skal i gang med den omfattende rationalisering, den auto-

mation, som jo må komme, vil tusinder og atter tusinder blive kastet ud af produktionsprocessen, uden at de på grund af deres alder har nogen mulighed for at blive omdannet, omskolet, og der vil opstå et socialt problem for disse mennesker. Når det er tilfældet, og enhver kan se, at det er sådan, kan der ikke være tale om, at det er slut med velfærdsstaten. Så vidt jeg kan se, kræves der langt, langt mere fra samfundets side for at sikre, at der først og fremmest tages hensyn til menneskene i den udvikling, der forestår. Derfor kan jeg ikke forstå udtalelserne om, at nu skal det være slut med velfærdsstaten, på anden måde, end at man mener, at man skal se bort fra ethvert hensyn til dem, der kommer til at lide under eller allerede lider under den udvikling, der er i gang.

Finansministeren vendte sig mod mig på grund af de betragtninger, jeg har gjort gældende angående statens overskud på skatterne, og jeg forstår så udmærket, hvorfor ministeren særlig tog fat på skatte-spørgsmålet, for det er jo et af de store problemer. Det er så stort et problem, at hvert eneste parti, der har ansvar for vor skattelovgivning, har de største besværligheder, når dets medlemmer kommer ud til vælgerne, og derfor er der også stærke krav om at få en ændring af disse forhold. Jeg forstår udmærket, at man skal forsøge at besværgede krav, der fremsættes, for at dæmpe utilfredsheden; men jeg tror ikke, at ministerens udtalelser her hjælper dertil.

Jeg bemærkede, at ministeren særlig interesserede sig for at sammenligne skatteiniveauets højde nu og før krigen og sammenligne beskatningens omfang her i landet med beskatningen andre steder. Jeg ved ikke, om man så ganske enkelt kan foretage de sammenligninger, der er foretaget; det er muligt, man kan gøre det; men det forekommer mig, at det, der er det afgørende i denne sag, er, hvordan man fordele skattebyrden. Det er ikke nok at konstatere, hvor højt skatteiniveauet er, og her er det, jeg den ene gang efter den anden har påpeget at vor skattelovgivning er utidssvarende. Jeg har egentlig forstået det sådan, at finansministeren også var enig med mig heri, og derfor forundrer det mig, at han ikke gik ind på